

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ... ΠΟΙΗΤΩΝ

Πολλοί από τους ποιητές και συγγραφείς, άνοιξη κι' απ' τους πιο άνομαστους, έχουν διαπράξει στα έργα τους πρώτης τάξεως μαργαρίτες. Αν έχετε την περιέργεια, αποθαυμάστε μερικούς απ' αυτούς.

Ο Γάλλος συγγραφέας Σαμφώ, μεταξύ των άλλων, είχε γράψει κάποιο μυθιστόρημα Ρωμαϊκής ύποθεσης που διαδοματιάζονταν κατά το έτος 48 μ. Χ. Μιλώντας λοιπόν κάπου για τη Νεάπολι έγραψε, ότι ο τρυγητός στα περίχωρα της ήταν πλούσιος, έπειδή ο Βεζούβιος έβγαζε νύχτα και μέρα καπνό και φλόγες από τον κρατήρα του, κάνοντας έτσι το έδαφος γόνιμο. Αν όμως ο Σαμφώ έδιάβαζε λίγη ιστορία, θάβλεπε ότι ο Βεζούβιος ήταν άγνωστος ως ηφαίστειο σ' εκείνη την εποχή, γιατί η πρώτη έκρηξή του έγινε ύστερα από τριάντα περίπου χρόνια, δηλαδή στα 79 μ. Χ.

Τοιούτων ειδών αναχνονισμοί υπάρχουν πολλοί στο έν λόγω βιβλίο του Σαμφώ. Έτσι, σ' ένα άλλο κεφάλαιο κάνει λόγο για τις ακακίες, ή όπως μολίς κατά το 16ο αιώνα εισήχθησαν στην Ευρώπη. Άλλωδ πάλι—προκειμένου πάντοτε περί ρωμαϊκής εποχής—ομιλεί για ενκαλιπτούς, ή όπως ός γνωστόν μολίς κατά τας αρχάς του 19ου αιώνος έγιναν γνωστές στην Ευρώπη. Έπίσης παρατάως αναφέρει, ότι στη Ρώμη εκκαλιπτούντο, εκτός των άλλων, ή φούξια και ή μαυλίνα, φυτά που εισήχθησαν στην Ευρώπη από την Άμερική, μετά την ανακάλυψή της φυσικά...

Ας σταματήσουμε όμως εδώ την απαρίθμηση των χοηροειδών αναχνονισμών του Σαμφώ κι' ας εθώμεν σέ μερικούς δικούς μας ποιητές της παλαιάς σχολής, οι οποίοι διέπραξαν πλήθος σολοικισμών, ποιητική πάντοτε άδεια...

Πασιγνωστοί είναι οι ακόλουθοι στίχοι του Αχ. Παρόδρου:

Δρέψατε πάλιν, έρσασαί ενδάιμονας, γαρ
[κίσιους
εις του Μοίου τους φαίδρους κι' ενώδεις
[παράδεισους

Οι νάρκισσοι ως γνωστόν άνοηθούν μόνο κατά τον χειμώνα, αλλά για να άνοιξουνκατακρήθουν με τους παραδεισούς; ο ποιητής τους μεταθέτει δίχην επαρχιωτών δημοδιδακάλων από του Ίακουαρίου στο Μάιο!

Σέ κάποιο άλλο ποίημα γνωστοτάτου ποιητού της ίδιας έποχής άπαντούμε τό έξής τετράστιχο: *Τώρα που χαμοκέρασα μουρολόδι στη φτέρη κι' άνοιγει τ' άνθη ή μυγδαλά και κρυφοσίμουν τα πουλιά και παίζουν ταίρι-ταίρι.*

Αν ο ποιητής που έγραψε τους παραπάνω στίχους έγνωρίζει ότι τά χαμοκέρασα βγαίνουν κατά το Μάιο, ότι τά πουλιά κρυφοσίμουν σινηθώς το Μάρτη και ότι ή άμυγδαλά άνθίζει πάντα το Γεννάο, δέν θα άποτομώμεν τά προθή στην άνωτέρω σαλατοποίησά των έποχων, ή όποιες μάλλιστονδίνονται κατά τό χειρότερο τρόπο.

Ένας συνάδελφός του πάλι παρουσιάζει τας άηδόνας «θρηνοδοίσας» κατά τό Σεπτέμβριο.

Γιά να κλείσουμε τέλος την άμαρτωλή αυτή σειρά ας αναφέρουμε ότι κι' αυτός άνοιξη ο Μορέας, ο θαυμάσιος μετέπειτα ποιητής των «Στροφών», σ' ένα ποίημά του γραμμένο έλληνικά παρουσιάζει τά τρυγία να... κελαιρήθουν!...

τους πρός έμάς. Μερικοί χαμογελοΰσαν... Κατάλαβα ότι κοκκίνοσα ως τ' αυτιά. Ο Ίάκωβος, αντίθετως, είχε γλωμισσει από την μεγάλη του χαρά. Και πολύ-πολύ σιγά μού ψηθίρισε:—«Σ' αγαπά ή Υδέττι μου!»

Φύγαμε, Γυρίσαμε στο σπίτι. Μου φαινόταν πως είχα φεραά, και πως όλα γύρω μου και μέσα μου είχαν πλημμυρίσει από ένα ξαφνικό, αποκαλυπτικό και έντελώς καινούριο φως! Α, τά γλυκά λόγια, ή τρυφερόεξ έξομολογήσει εκείνης της βραδιάς! Μόνο έκείνο το βράδυ έγινε πραγματικά ο γάμος των ψυχών μας και φανερώσαμε, χωρίς διαταγή, ο ένας στον άλλο, τις πιο μυστικές μας σκέψεις. «Α, μόνο ή τελεία ψυχική συνεννόηση, εινε ή βάση της άληθινής αγάπης, της πραγματικής εϋτυχίας. Κατάλαβα τώρα, ότι εκείνος που αγαπά περισσότερο ρωτά πάντα τον άλλο:—«Μ' αγαπάς;» Άλλά, καλή μου Ίωάννα, αυτή ή λέξις ερχεται τώρα συγχρόνος και στάν δυό μας τά χείλη. Και σιμί γούνα τον χείλη μας σ' ένα άτελειωτο φιλή, προσφέροντας συγχρόνος και έντελώς αιδόρημα:—«Μ' αγαπάς;» Δέν υπάρχει πιο γλυκιά λέξις από αυτή, στον κόσμο! Δέν υπάρχει... Εινε μά ικεσία, εινε μά έξομολόγηση, εινε μά δύναμις και μά αδυναμία μαζί... Όλη ή ψυχή μας προσφέρεται, όλη ή ψυχή μας στρέφεται προς τό πλάσμα που αγαπούμε, όταν τά χείλη μας ρωτούν:—«Μ' αγαπάς;» Καλή άντάμωσι, αγαπημένη μου... Σέ φιλώ μ' όλη μου την καρδιά. Μην άργήσης να μού γράψης! Θα σ' εύγνωμονώ πάντα για τις καλές σου συμβουλές, για τά τόσο σωστά μαλλώματά σου. Τώρα έω, τώρα νοιώθω όλο τό βάθος της αγάπης, γιατί άγάπημας μέγας άγώνιας, μέχρι πόνου. Τώρα εγίνα άξία της αγάπης, μόνον τώρα...

ΥΒΕΤΤΗ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

«Όλοι οι άνθρωποι των ζώων βρίσκονται στις θέσεις των. Την έδρα του προεδρείου την κατέχει ένας πέλκιος Ταύρος. Ο πρόεδρος όρίζει ως θέμα συνεδριάσεως την ύπεροχή των ζώων επί του ανθρώπου και δίνει τό λόγο στον παπαγάλο, τό δευτέρο ρήτορα του κοινοβουλίου».

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ.—Άδελφοί μου, είμαι, άναμφισβητήτως, εύγλωττώτερος από πολλούς ρήτορας και δικηγόρους του ανθρώπινου γένους. Ξέρω να μιλώ κι' όταν μιλώ δέν λέω όπως οι άνθρωποι, ούτε βλακείες, ούτε ψέγματα. Τά λόγια μου εινε μετρομηνα, ένδι οι άνθρωποι και μάλιστα ή γυναικεία άμα άνοιξουν τό στόμα τους δέν ξέρουν τί λένε... Η γλώσσα του παπαγάλου εινε ακίνδυνη, ένδι ή γλώσσα του ανθρώπου εινε φαρκιά...

ΤΟ ΑΗΛΟΝΙ.—Έγώ εύρίσκωμια σέ πολύ καλύτερη θέση από τον προλαλήσαντα, και θα ας πώ την αιτία. Μιά γυναίκα ή ένας άντρας για να κατορθώσει να τραγουδά όπως έγω, πρέπει να διαθέσει 5—6 χρόνια της ζωής του. Άλλά και ύστερ' από μά τέτοια άσκηση σπάνια κατορθώνει να φτάση τη δική του μελωδικότητα. Αν δέν κανείς απ' αυτούς έννοιητή κατ' εξαίρεση από τη φύση, δέν κερδίζει από τό τραγούδι του παρά μερικές ψυχοζιλιάδες την ή-μέρα...

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ.—Και έγω, φίλοι μου, ύπερτερώ τους άνθρώπους στο καθέτι. Τι εινε τά ταξείδια του Χριστοφόρου Κολόμβου και ή εξερευνησίεις του Άμουνδσεν άπάνται των ιδιων μου που επιχειρώ κάθε χρόνοσι. Μπορουν ποτέ οι άνθρωποι να χρίσουν σπία τόσο γρήγορα, όπως τά χτίζω έγω και τόσο φτηνά; Έμεις δέν ε-χομμε ένκομιστάσιο. Ούτε σπιτινοικουαρίες, ούτε από εξώσιμες ξέροιμε.

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ.—Αν και θεωρούμαι γενικώς άσημο και κοτώ ζώο, υπάρχουν άνθρωποι που τους περνώ στην ύμωρηιά και στη νοημοσίην. Έπίσης ισχυρίζονται ότι είμαι κατώτερός των, επειδή τάχα δέν μπορώ να μιλήσω. Έμεις όμως οι πιθήκοι εχομμε σέ όλες τις φυλές και σέ όλες τις χώρες μά και την αυτή γλώσσα, με την οποία συννενοιμεθα καλύτερα μεταξύ μας. Οι άνθρωποι άντιθέτως μολίς άποκαρμυθνούν λίγες λυεύες από τό μέρος που γεννηθήσαν, άδυνατούν να ανταλλάξουν δυό λέξεις και δυό ιδέες, λόγω άκριβός της ποιότητας των γλωσσών των. Τέλος οι άνθρωποι πι ή η κι ή ζ ο υ εν ένδι ήμεις οι πιθήκοι δέν καταδεχόμεστε να... άνθρωπίσιμε!...

Ο ΚΑΣΤΩΡ.—Άλλά μήπως έμεις δέν είμαστε δικαιότεροι και έξυπνότεροι από τον άνθρωπο; Κυτάξτε τους συννοικιομους μας και πέτε μας αν δέν μπορουν να χρησιμοποιήσουν ως πρότυπα τελείας εγχαταστάσεως. Κάθε οικογένεια σ' έμάς έχει τό διαμερίσμα της και ζουμε με την μεγαλειότερη άρμονία. Η κλοπή, ή δολοφονία, ή προδοσία, οι αθέμιτοι έρωτες, εινε πράγματα άγνωστα στην κοινωνία μας. Αν εινε αλήθεια, ότι έμεις δέν εχομμε ψυχή, οι άνθρωποι όμως δέν εχουν ούτε ψυχή, ούτε καρδιά!...

Ο ΛΕΩΝ.—Αν ο άνθρωπος διατείνεται ότι έξουσιάζει όλα τά ζώα, έγω όμως δέν μπορώ λόγω της άτομικής μου πείρας να παραδεχθώ τέτοιες καυχησιολογίες. Άρκει να φανερωθώ έξανα μπροστά του για να γκρεμιστή απ' τό θρόνο του και να τσακιστή στη φυγάλα.

Η ΑΓΡΙΟΠΑΠΑ.—Ο άνθρωπος ακόμα παιδεύεται για να τελειοποιηθόν το πηδάλιο για τό αερόπλοιο. Σέ μένα όμως εινε γνωστό από πολλών χιλιετηριδών!

Ο ΑΕΤΟΣ.—Ο άνθρωπος θεωρεί τον ουρανό ως την πιο όνειρευτη διαμονή και μετά τό θάνατό του εχεται να ρηθι έδώ πάνω που έγω ζώ κάθε μέρα...

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ.—Ο άνθρωπος για να παρατείνη τη ζωή του έφευρε έπιστήμες, γι�τρους, φαρκια και έντα πλθους περιττών πραγμάτων. Παρ' όλα ταύτα όμως δέν κατορθώνει να ζήση παρά μόνο 60—80 χρόνια, κατά μέσον όσον, ένδι έγω χωρίς έπιστήμες, γι�τρους, φαρκια, φτάνω σινηθώς τά εκατόν πενήντα.

[Ύστερα λαμβάνουν τό λόγο μερικά άλλα ζώα, όπως ο μεταξοσκώληξ, τό πρόβατο κ.λ.π., τό άποστηρηζόν, ότι αυτα εινε οι κυριώτεροι προμηθενται του ανθρώπου. Ο πρόεδρος όμως βιάζεται και ή συνεδρίαση λήπει με τά ακόλουθα λόγια του, τά οποία καλύπτονται από ραγδαία και παρατεταμένα χειροκροτήματα].

Ο ΤΑΥΡΟΣ.—Τό συμπέρασμα, κύριοι, της σημερινής συζητήσεως εινε τό έξής: «Ότι είμαστε άνώτερα των ανθρώπων. Ο άνθρωπος δέν θα μποροΰσε να ζήση χωρίς έμάς, ένδι έμεις ζουμε και χωρίς αυτόν!... (Ραγδαία χειροκροτήματα).»

«ΑΠΟ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΝΗΠΙΩΝ...»

— Δέν μου λές, Φιφίτσι, πόσων χρονών εινε ή μαμά σου;

— Ότε κι' έγω ξέρω, μά την αλήθεια. Κάθε φορά που την έρωτιών για την ηλικία της, την ακούω να κατατάζει κι' από ένα χρόνο. Αν έξακολουθώ έτσι, ύστερα από λίγα χρόνια θα κατανηγή ναύνα... πιο μικρή κι' από μένα!...

